

Sygn. akt II Ca 173/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt
Sędziowie:	SSO Barbara Mokras (spr.) SSO Janusz Roszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2014 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko J. K.

o zwolnienie spod egzekucji

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 30 stycznia 2014r. sygn. akt III RC 56/13

I. oddala apelację,

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 300 zł powiększoną o 23 % podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

II Ca 173/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy z O. oddalił powództwo E. K. przeciwko J. K. o zwolnienie spod egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim Ł. K. samochodu osobowego marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Sąd pierwszej instancji rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach: w dniu 27 czerwca 2011 r. do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim wpłynął wniosek wierzyciela J. K. o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi W. K. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu

Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 20 maja 2011 r. wydanym w sprawie III RC 192/10, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 20 października 2011 r. w sprawie II Ca 481/11 zaopatrzonym w klauzulę wykonalności. Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji W. K. odebrał w dniu 6 lipca 2011 r. W dniu 16 stycznia 2012 r. komornik dokonał zajęcia ruchomości –samochodu osobowego marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wartości 5.000 zł. Zajęcie ruchomości W. K. potwierdził podpisem na protokole zajęcia. W dniu 3 lutego 2012 r. W. K. odebrał obwieszczenie o licytacji samochodu. E. K. odebrała zawiadomienie o zajęciu oraz obwieszczenie o licytacji w dniu 29 marca 2012 r.

Powódka zawarła w dniu 22 listopada 2011 r. z W. K. umowę pożyczki, zgodnie z którą pożyczyła mu kwotę 3.000 zł. Jako zabezpieczenie udzielonej pożyczki W. K. zaproponował samochód osobowy marki B., rok produkcji 1995 r. Termin zwrotu pożyczki został określony na dzień 5 stycznia 2012 r. W ustalonym terminie pożyczki nie zwrócił. W dniu 23 stycznia 2012 r. W. K. sprzedał powódce samochód osobowy marki B. (...) numer rejestracyjny (...) za kwotę 1.000 zł. Na poczet pozostałej kwoty z tytułu kupna samochodu powódka zaliczyła nie zwróconą jej przez W. K. pożyczkę.

W dniu 16 marca 2012 r. powódka darowała W. K. udział w wysokości 1/2 w przedmiotowym samochodzie.

Po dokonaniu powyższych ustaleń sąd pierwszej instancji stwierdził, że rozporządzenie ruchomością po dokonaniu zajęcia nie ma wpływu na dalszy bieg postępowania egzekucyjnego, które może się toczyć przeciwko nabywcy ruchomości i w związku z tym oddalił powództwo o zwolnienie przedmiotowego samochodu spod egzekucji.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka zarzucając sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego oraz, jak podała, błędną interpretację.

W konsekwencji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Pozwany wnioskował o oddalenie apelacji i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego stwierdzić należy, że powódka nie wykazała, iż skierowanie egzekucji i zajęcie w jej toku przedmiotowego samochodu narusza jej prawa. Przede wszystkim nie wykazała, że już przed zajęciem samochodu stała się jego właścicielką. Wbrew stanowisku powódki nie można się zgodzić, że umowa pożyczki z dnia 22 listopada 2011 r. zawarta przez nią i dłużnika W. K. przeniesie miała, w razie jej nie spłacenia w terminie, na powódkę własność tego samochodu. Taka okoliczność w żadnym razie nie wynika z treści umowy, która jest typową umową pożyczki a wspomniany samochód wymieniony jest w niej jedynie jako zabezpieczenie spłaty długu.

Stanowisku powódki, że umowa pożyczki miała przenosić na nią własność samochodu przeczy już sam fakt, że strony tej umowy zawarły w dniu 23 stycznia 2012 r. drugą umowę – a mianowicie umowę sprzedaży przez dłużnika W. K. powódce przedmiotowego samochodu. Skoro, jak utrzymuje powódka przeszła na nią własność samochodu w momencie niespłacenia przez W. K. pożyczki w terminie, tj. w dniu 5 stycznia 2012 r. niezrozumiałe jest zawieranie umowy sprzedaży samochodu w dniu 23 stycznia 2012 r. Sama powódka zeznała, że dłużnik nie spłacił w terminie pożyczki i dlatego przeniósł na nią własność samochodu (więc stała się właścicielką dopiero po umowie z dnia 23 stycznia 2012 r.)

W świetle okoliczności sprawy zgodzić należy się w całości ze stanowiskiem sądu pierwszej instancji, że powódka nie wykazała, iż stała się właścicielką pojazdu przed wszczęciem egzekucji i zajęciem samochodu. Jak była mowa wyżej

zajęcie samochodu miało miejsce w dniu 16 stycznia 2012 r. a powódka kupiła samochód dopiero w dniu 23 stycznia 2012 r.

W związku z powyższym i w oparciu o treść art. 848 k.p.c., który stanowi, że zajęcie ma ten skutek, że rozporządzenie ruchomością dokonane po zajęciu nie ma wpływu na dalszy bieg postępowania, a postępowanie egzekucyjne z zajętej ruchomości może być prowadzone również przeciwko nabywcy, żądanie powódki zwolnienia samochodu spod egzekucji jako nieuzasadnione zasadnie zostało oddalone.

Zauważyć ubocznie należy, że dłużnik jest i tak współwłaścicielem samochodu w 1/2 w związku z umową darowizny z dnia 16 marca 2012 r.

W tym miejscu należy podnieść, że w stosunku do powódki nie ma zastosowania także przepis art. 169 § 1 k.c. W świetle zgromadzonych dowodów uznać należy, że pozwany obalił domniemanie dobrej wiary powódki, o jakim mówi wspomniany przepis.

Strony umowy sprzedaży samochodu z dnia 23 stycznia 2012 r. (a więc zawartej siedem dni po jego zajęciu w toku egzekucji) są obecnie małżeństwem – zawarli je w dniu 11 lutego 2012 r. Jak sama powódka przyznała byli wówczas narzeczeństwem, a więc osobami bliskimi. Powódka przyznała też, że wiedziała, iż W. K. potrzebuje pieniędzy i dlatego zaciągnęła pożyczkę w banku a pieniądze, które otrzymała przekazała mu. Przyznała także, że wiedziała, iż pozwany ma dzieci i jest po rozwodzie oraz, że jest sprawa o podział majątku wspólnego. Wbrew twierdzeniom powódki, dłużnik W. K. uczestniczył przy zajęciu samochodu, podpisał protokół zajęcia i oświadczył wówczas, że samochód jest wyłącznie jego. Okoliczności te przyznał na rozprawie w dniu 23 stycznia 2014 r.

Nie przekonujące jest wobec okoliczności sprawy twierdzenie powódki, że nie wiedziała o długach swojego narzeczonego i o toczącej się egzekucji komorniczej, tym bardziej, że słuchany w charakterze świadka W. K. zasłaniał się wprawdzie niepamięcią odnośnie daty poinformowania powódki o egzekucji alimentów, przyznał natomiast, że na pewno jej o tym mówił.

W związku z powyższym uznać należy, że apelacja nie jest uzasadniona i jako taka winna zostać oddalona. W tym stanie rzeczy i na zasadzie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w wyroku.